

РЕШЕНИЕ

№ 584

гр. ***, 20.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ***, X ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мариана К. Тодорова Досева

при участието на секретаря МАРИНА Г. ЦВЕТАНОВА
като разгледа докладваното от Мариана К. Тодорова Досева Гражданско дело № 20214430106024 по описа за 2021 година

Обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл.344, ал.1, т.1 КТ, чл.344, ал.1, т.2 КТ и чл.344, ал.1, т.3, вр. чл.225, ал.1 и ал.2 КТ с цена на иска 6212 лв.

Производството по делото е образувано по подадена искова молба от Т. ЮЛ. ДР., ЕГН*****, ***, ***, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от И.И.-***, в която се твърди, че с работодателя си „***” ЕООД с ЕИК *** Т.Ю. Д. е в трудови правоотношения от 04.02.2019г., за което е сключен трудов договор № *** от 04.02.2019г. Твърди, че с допълнително споразумение № *** от 01.05.2019г. към трудовия договор, считано от 01.05.2019г., е постигнато следното споразумение: ТД е безсрочен, място на работа град ***, основното трудово възнаграждение е определена на 1000 лв. месечно, допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит в размер на 0.6% за всяка година, възнаграждението ще се изплаща - окончателно всеки месец от 25 до 30, на постоянен 8 часов работен ден. Твърди, че след като е уведомен устно работодателя „***” ЕООД, че Т. ЮЛ. ДР. е бременна, това е сторено впоследствие и писмено с Уведомление № 1 с вх.№ 24 от 18.08.2021г., към което са приложени Амбулаторен лист № *** от 12.07.2021г. и Амбулаторен лист № *** от 29.07.2021г. Със Заповед № *** от 18.08.2021 г., ответното дружество е прекратило трудовото правоотношение, като е уволнило работника, на основание чл.328, ал.1, т.12 от КТ. считано от 18.08.2021г. Твърди, че в заповедта като причина за прекратяване на трудовия договор е посочено — отправено писмено предизвестие от работодателя, като заедно с въпросната заповед е връчено и предизвестие с изх.№ 23 от 17.08.2021г.

Работодателят може да прекрати дадено трудово правоотношение, като отправи писмено предизвестие до служителя, когато е налице обективна невъзможност за изпълнение на неговия трудов договор (чл.328, ал.1, т.12 от КТ). Посочва, че съгласно трайната съдебна практика това основание за уволнение се свързва с безвиновна фактическа невъзможност за изпълнение на трудовия договор между страните. Това означава, че е възникнала причина, която възпрепятства възможността трудовият договор да продължи да бъде изпълняван. Това обстоятелство, което е причинило невъзможността, е непреодолимо и не може да бъде вменено във вина на никоя от страните по трудовото правоотношение / Решение №218 от 17.03.2010 г. на ВКС по гр. д. №984/2009 г., III г.о./. Твърди, че това в конкретния случай не е налице и не е приложимо, тъй като Т.Ю. Д., дори и бременна, може да изпълнява трудовите си задължения съгласно сключения трудов договор с „***” ЕООД. Счита, че работодателят ще е упражнил законосъобразно правото си на уволнение, когато е възникнала нова обстановка (различна от съществуващата при сключване на договора), при която реалното изпълнение на трудовия договор е станало невъзможно - по причини, независещи от волята на страните по договора. Обективната невъзможност може да се дължи на различни причини. Те обикновено са външни за страните по трудовия договор. Невъзможността може да идва както от служителя, така и от работодателя (Решение №302 от 19.07.2012 г. на ВКС по гр. д. № 1012/2011 г., IV г. о.). Затова основанието (по т.12 на ал.1 от чл.328 от КТ) е формулирано толкова общо. Посочва, че има практика, съгласно която това основание за уволнение би било налице само тогава, когато не са налице другите изрично посочени в закона основания за прекратяване на трудовото правоотношение (Решение №137774 от 11.06.2019 г. на СРС по гр. д. №21240/2015 г.). Тази причина може да е законова пречка или да се основава на обективни фактори, които са непреодолими — тъй като, спрямо тях, страните се оказват неподвластни. Твърди, че в настоящия случай, това че работника Т.Ю. Д. е бременна, не е основание за прекратяване на трудовият договор, поради обективна невъзможност за неговото изпълнение. Счита, че работодателят трябва и е длъжен да посочи и докаже, че при създадената нова обстановка реалното изпълнение на трудовия договор е станало невъзможно, и то по причини, произтичащи от независими от служителя или работодателя фактори. Следователно е налице необходимост от мотивиране на заповедта — предвид бланкетния характер на разпоредбата. Излага аргументи, че в съдебно оспорване на законността на уволнението се извършва преценка за законосъобразност само в рамките на изложените в заповедта конкретни данни. Проверява се съответствието между фактическите и правните основания за уволнение. Твърди, че в конкретния случай липсват каквито и да било изложени мотиви в заповедта, което е съществен неин порок, водещ до нарушаване на законните права и интереси на уволнения служител. Счита, че в конкретния случай не е налице хипотезата чл. 328, ал. 1, т. 12 от КТ, сочена в заповедта. Съгласно правната теория и съдебна практика,

основанието за прекратяване на трудовия договор по т. 12 на чл. 328 от КТ се тълкува, че обективна невъзможност за изпълнение е налице, когато причините, породили тази невъзможност са непреодолими за и от страните, защото произтичат от източници и фактори, неподвластни на тяхната воля. Следва да е налице създадена нова обстановка, при която реалното изпълнение на трудовия договор е станало невъзможно. Тази хипотеза е приложима само, когато за работодателят остава единствената възможност да прекрати трудовия договор на това основание. Законосъобразното прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл. 328, ал. 1, т. 12 от КТ, изисква ответника в качеството на работодател да посочи, каква е създадената нова обстановка, при която реалното изпълнение на трудовия договор е станало невъзможно и то по причини, произтичащи от независими от ищцата, в качеството ѝ на работник, фактори. Посочва, че трайната съдебна практика приема, че основанието за прекратяване на трудовото правоотношение по инициатива на работодателя с предизвестие по чл. 328, ал. 1, т. 12 от КТ, е самостоятелно и не се припокрива с никое друго основание за прекратяване на трудовия договор и може да се използва тогава, когато е настъпила обективна невъзможност за изпълнение на трудовия договор по причина, която е извън специално уредените. Предвид това счита процесната заповед за незаконосъобразна. Посочва, че когато работодателят издава заповед за уволнение, той трябва да посочи в нея фактите и обстоятелствата, от които произтича правото му и съответния текст на закона, който го урежда. Основание за прекратяване на трудовото правоотношение са фактите и обстоятелствата, които пораждат съответното право за работодателя (решение № 258/23.09.2013 г. по гр. д. № 1231/2012 г., IV г. о.) и когато те са посочени, заповедта е надлежно мотивирана. Ако тези факти и обстоятелства са посочени по разбираем за работника начин, включително и чрез позоваването на известни на работника обстоятелства и документи, изискването за мотивираност на заповедта е спазено. Поради изложеното, счита, че процесната заповед за прекратяване на трудовото правоотношение е изцяло незаконосъобразна. Счита, че ответника дължи и обезщетение по чл. 225, ал. 1 от КТ за срок от шест месеца, считано от датата на освобождаване - 18.08.2021 г. до 18.02.2022 г. в размер на шест брутни заплати по 1090 лв. - общо 6540 лв. В допълнение на това, че постановената заповед за прекратяване на трудовото правоотношение е незаконосъобразна посочви и, че на въпросната заповед няма дата на връчване на заповедта, а и на 18.08.2021 г., от която дата трудовият договор е прекратен, работникът Т.Ю. Д. е упражнявала своите трудови функции, за доказателство на което прилагаме Приемо-предавателен протокол от 18.08.2021 г. и Извлечение от пътна книжка. Моли, 1. На основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ, да бъде отменена Заповед № *** от 18.08.2021 г. на *** я на „***“ ЕООД, с която, считано от 18.08.2021 г. е прекратено трудовото правоотношение с Т. ЮЛ. ДР. на основание чл. 328, ал. 1, т. 12 от КТ, изцяло КАТО НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНА, 2. На основание чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ, да бъде възстановена Т. ЮЛ. ДР.

на заеманата от преди уволнението длъжност “***”. 3. На основание чл.225, ал.1 от КТ, да бъде осъдено ответното дружество, да заплати на Т. ЮЛ. ДР. обезщетение по чл.225 от КТ за периода от 18.08.2021г. до 18.02.2022 г. след допуснатото изменение в размера на претенцията в размер на 6212 лева.

В срока по чл.131 ГПК не е постъпил писмен отговор от ответника по делото. В първото по делото съдебно заседание надлежно упълномощения процесуален представител на ответника оспорва иска по основание и размер. Твърди, че заповедта за уволнение е процесуално и материално законосъобразна. Твърди, че ищцата е била наясно с уволнението и неговото основание, както и точната обективна невъзможност, послужила като основание за уволнението. Твърди, че ищцата е била съгласна с това, видно от факта, че е подписала издадената заповед за отправяне на едномесечно предизвестие за прекратяване на правоотношението, заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение, както и получаването на обезщетението за неспазено предизвестие и за оставане без работа един месец след уволнението, за което тя лично е представила на ответника декларации. Прави възражение за погасяване по давност на исковете за отмяна на уволнението, тъй като не е спазен двумесечния, уреден в закона давностен срок. Твърди, че заповедта за уволнение е връчена на ищцата на 18.08.2021г., а искът е предявен на 24.09.2021г. и счита, че не е спазен давностния срок. Прави евентуални възражения за прихващане, в случай на уважаване на претенцията с правно основание чл.225 КТ с изплатените обезщетения на основание чл.200 КТ в размер на 1090 лв. за неспазено предизвестие, както и със сумата от 1090 лв. на основание чл.222 КТ за оставане без работа един месец след уволнението. Излага съображения, че прихващане с тези обезщетения срещу обезщетението по чл.225 КТ е допустимо и в този смисъл е съдебната практика. Счита, че не е преклудирана възможността му да направи посочените оспорвания и възражения, тъй като в търговския регистър по партидата на ответното дружество е регистриран адрес за кореспонденция с НАП в гр.***, този адрес е бил известен на ищцата, посещавала го е многократно, но не е посочен по делото. Счита, че по тази причина, търсен по регистрираното седалище и адрес на регистрация, ответника е бил лишен от възможността да подаде писмен отговор и в този срок да направи оспорвания и възраженията си.

Съдът, като прецени събраните по делото писмени и гласни доказателства и съобрази доводите на страните, намира за установено следното:

Не е спорно между страните и се установява от представените по делото доказателства, че Т. ЮЛ. ДР. е била в трудово правоотношение с ответното дружество от 04.02.2019г., за което е сключен трудов договор № *** от 04.02.2019г. С допълнително споразумение № *** от 01.05.2019г. към трудовия договор, считано от 01.05.2019г., е постигнато следното

споразумение: ТД е безсрочен, място на работа град ***, основното трудово възнаграждение е определено на 1000 лв. месечно, допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит в размер на 0.6% за всяка година, възнаграждението ще се изплаща - окончателно всеки месец от 25 до 30- то число, на посто-янен 8 часов работен ден.

Не се спори между страните, а и се установява от Предизвестие № 23/17.08.2021г., подписано от ищцата Т. Д., че до нея е отправено предизвестието за прекратяване на трудовото й правоотношение с ответника с 30-дневно предизвестие на основание чл.328, ал.1, т.12 КТ.

Със заповед № ***/18.08.2021г., на основание чл.328, ал.1, т.12 КТ при обективна невъзможност за изпълнение на трудовия договор е прекратено трудовото правоотношение на ищцата с ответното дружество считано от 18.08.2021г. Върху заповедта има поставен подпис от Т.Д..

С уведомление вх.№ 24/18.08.2021г. от 14,50 часа ответното дружество, чрез неговите ***и е уведомено на основание чл.313а КТ от Т.Д. за наличие на бременност. Към уведомлението са приложени двата описани амбулаторни листа, от които е видно, че на 12.07.2021г. е поставена на Т.Д. основна диагноза „заплашващ аборт“. Установено е наличието на плоден сак, както и живо ембрио, отговарящо на 5-та гестационна седмица. Бременна във втори лунарен месец. На 29.07.2021г. е поставена диагноза „наблюдение върху протичането на друга нормална бременност“.

От приемо-предавателен протокол от 18.08.21г., неоспорен от ответника се установява, че на посочената дата Т. Д.ска е била в гр.*** и е изпълнявала трудовите си функции.

От неоспорено копие от пътна книжка/л.15 от делото/ се установява, че Т.Д. в почти всички дни в периода от 02.08.2021г. е управлявала служебния автомобил и е преминавала посочените разстояния от гр.*** до описаните населени места /***, ***, ***, ***, ***, ***, ***/ и обратно, като е изминавала разс***ия от 117 до 335 км. на ден. На дата 17.08.2021г. е пропътувала 335 км., а на 18.08.2021г. се е придвижила от гр.*** до гр.*** и гр.*** общо 165 км.

Установява се от копие от трудова книжка на Т.Д./л.42 от делото/, че тя е започнала работа при *** на 21.12.2021г. при основно трудово възнаграждение от 800 лв. Преди това вписано трудово правоотношение,

липсва вписване в трудовата книжка. Тези факти се установяват и от справка за актуално състояние на трудовите договори към 25.03.2022г. по партидата на Т.Д..

С декларации от 31.08.2021г. и от 30.09.2021г. Т.Д. е уведомила ***, че не е започнала работа към посочените дати.

Не се спори между страните и се установява от извлечение от банкова сметка и фишове за работна заплата /л.64-67 от делото/, че на Т.Д. е начислено и изплатено обезщетение по чл.220 КТ в размер на 1090 лв., както и по чл.222 КТ също в размер на общо 1090 лв.

Безспорно е между страните и се установява от представената и подписана от Т.Д. длъжностна характеристика /л.61 от делото/, че като част от трудовите задължения е поддържане контакт по предварителна схема с търговските обекти по места. Осъществява директни продажби в обектите.

От приетите по делото съдебно-икономически експертизи/ основната и допълнителна такава/, които съдят кредитира, като обективни, обосновани и компетентни, се установява, че размера на дължимото обезщетение по чл.225, ал.1 КТ, в случай, че не е сключено друго трудово правоотношение от ищцата в 6-месечния срок след уволнението е в размер на 6540 лв., при брутно трудово възнаграждение в размер на 1090 лв. Т.Д. е назначена при друг работодател на длъжност „администратор хотел“ на дата 21.12.2021г. при основно месечно трудово възнаграждение от 800 лв. Не е начисляван клас прослужено време. През м.декември 2021 г. ищцата е получила 204 лв. трудово възнаграждение, за м.01.2022г. е получила 124 лв. трудово възнаграждение, а през м.02.2022г. няма изплатено на ищцата трудово възнаграждение. Ищцата е била в отпуск поради временна неработоспособност за периода от 29.12.2021г. до 11.01.2022г. и от 13.01.2022г. до 28.01.2022г. и е в отпуск по бременност от 29.01.2022г. до 14.03.2022г. 3 атези периоди е получавала обезщетение от НОИ.

Представени са и други неотносими доказателства.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

По искът с правно основание чл.344, ал.1, т.1 КТ

С искът за признаване на уволнението за незаконно по чл. 344, ал.1, т.1

от КТ, ищецът отрича потестативното право на работодателя да прекрати трудовото правоотношение с едностранно изявление. Предмет на делото е съществуването на това потестативно право. Ако съдът признае, че това потестативно право е съществувало и е надлежно упражнено, уволнението е законно, а ако съдът признае, че това потестативно право не е съществувало или е ненадлежно упражнено, уволнението е незаконно. Затова ищецът в иска за признаване уволнение за незаконно по чл. 344,ал.1,т.1 от КТ трябва да посочи всички факти, които опорочават, отлагат или погасяват оспорваното потестативно право на работодателя, а ответникът – всички факти, които пораждаат това право или имат значение за надлежното му упражняване. Съдът не може да основе решението си по иск за признаване на уволнението за незаконно по чл. 344,ал.1,т.1 от КТ на факти, които опорочават, отлагат, или погасяват оспорваното потестативно право, но не са посочени от ищеца в исковата молба. С оглед принципа на диспозитивното начало, установен с чл. 6,ал.1 от ГПК, в спорните съдебни производства по исковете по чл. 344,ал.1,т.1 от КТ, съдът не може да се произнася по доводи за незаконност на уволнението, които не са наведени от ищеца с исковата молба като основания на иска. Щом като в исковата молба ищецът не оспорва релевантния факт, който представлява основание за прекратяване от работодателя на трудовото правоотношение с ищеца, следва да се приеме, че не е наведен такъв довод за незаконност на уволнението и съдът няма право да го обсъжда /в този смисъл Решение № 503/05.01.2012г. по гр.д. № 77/2011г. на ВКС, IVг.о.; Решение № 158/01.07.2013г. по гр.д. № 1008/2012г. на ВКС, IVг.о., Решение № 459/27.10.2011г. по гр.д. № 1532/2010г. на ВКС, IVг.о. /. Съдът не може да се произнася по доводи за незаконност на уволнението, които не са наведени от ищеца с исковата молба като основания на иска - предявеният иск не може да бъде разгледан на основание, което не е посочено от ищеца. Служебно той може да прилага само императивни правни разпоредби и то само доколкото тези разпоредби касаят факти, изрично посочени от ищеца - решения на ВКС, IV г.о. по гр.д. № 475/ 2011 г.; гр.д.№ 77/ 2011 г., по гр.д.№ 1036/ 2009 г.; гр.д.№ 1471/ 2009 г.; решение № 385 от 12.10.2012 г. по гр.д. № 531/12 IV г.о; решение № 665 от 01.11.2010 г. по гр.д. № 242/2009 г. IV г.о.; решение № 555 от 09.02.2012 г. по гр.д. № 1224/2010 г. IV г.о. на Върховния касационен съд.

В настоящото производство се оспорва законността на уволнението на

ищцата на основание обективна невъзможност за изпълнение на трудовия договор. В исковата молба са наведени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед за уволнение с твърдения, че не е мотивирана надлежно оспорената заповед за уволнение, тъй като нормата на чл.328, ал.1, т.12 КТ е бланкетна и следва да бъдат посочени конкретните факти, които представляват обективна невъзможност за изпълнение на трудовия договор, а в оспорената заповед, работодателят се е задоволил само с посочване на цифровото изражение на правната норма, както и цитиране на общото описание в закона на това основание за прекратяване на трудовото правоотношение. Наведени са и оплаквания за материална незаконосъобразност на уволнението, поради липса на обективна невъзможност за изпълнение на трудовия договор.

С оглед гореизложеното, съдът дължи преценка на оспореното от ищцата уволнение само на гореизложените, наведени в исковата молба основания за незаконосъобразност на уволнението.

Не е спорно между страните и се утвърждава от представените доказателства, че Т. ЮЛ. ДР. е била в трудово правоотношение с ответното дружество от 04.02.2019г., за което е сключен трудов договор № *** от 04.02.2019г. С допълнително споразумение № *** от 01.05.2019г. към трудовия договор, считано от 01.05.2019г., е постигнато следното споразумение: ТД е безсрочен, място на работа град ***, основното трудово възнаграждение е определено на 1000 лв. месечно, допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит в размер на 0.6% за всяка година, възнаграждението ще се изплаща - окончателно всеки месец от 25 до 30- то число, на постоянен трудов договор, 8 часов работен ден. Не се спори между страните, а и се установява от Предизвестие № 23/17.08.2021г., подписано от ищцата Т. Д., че до нея е отправено предизвестието за прекратяване на трудовото й правоотношение с ответника с 30-дневно предизвестие на основание чл.328, ал.1, т.12 КТ. Със заповед № ***/18.08.2021г., на основание чл.328, ал.1, т.12 КТ при обективна невъзможност за изпълнение на трудовия договор е прекратено трудовото правоотношение на ищцата с ответното дружество, считано от 18.08.2021г. Върху заповедта има поставен подпис от Т.Д..

Съдът намира за основателно възражението на ищцата за процесуална

незаконосъобразност на оспорената заповед за уволнение, тъй като заповедта не съдържа надлежно посочване на основаниято, на което се прекратява трудовото правоотношение на ищцата, поради факта, че основаниято по чл.328, ал.1, т.12 КТ- обективна невъзможност за изпълнение на трудовия договор е бланкетно, което следва да бъде изпълнено със съдържание от работодателя с посочване на конкретните факти и обстоятелства, които водят до тази обективна невъзможност. В практиката на ВКС - напр. по гр. д. № 1251/97 г., трето г. о. - е прието, че заповедта следва да бъде мотивирана. Обективният характер на отговорността при безвиновните уволнителни основания предполага задължение на работодателя да мотивира заповедта за уволнение. Само в рамките на изложената в нея фактическа обстановка, съдът може да извърши преценка за законност. Основание за прекратяване на трудовото правоотношение са фактите и обстоятелствата, които пораждат съответното право за работодателя или за работника. Когато работодателят издава заповедта за уволнение той посочва в нея фактите и обстоятелствата, от които произтича правото му и съответния текст на закона, който го урежда. Не може да се прекрати трудовото правоотношение на основание факти и обстоятелства, които не са посочени в заповедта за уволнение или друг документ, известен на работника, към който тя препраща. /Решение по гр. д. № 380/09 г. на ВКС, четвърто г. о./. В настоящия случай, нито в предизвестието за прекратяване на трудовото правоотношение на ищцата, нито в заповед № ZO00000202/18.08.2021г. се съдържа конкретно основание, представляващо, според работодателя обективна невъзможност за изпълнение на трудовия договор. Липсва и препращане към друг документ, с който работника да е запознат. Поради изложеното оспорената заповед се явява процесуално незаконосъобразна.

Въпреки гореизложеното, ако бъде допуснато, че като обективната невъзможност за изпълнение на трудовия договор, ответника при издаване на оспорената заповед е имал предвид настъпилата бременност на ищцата, то съдът намира, че заповедта на това основание се явява освен процесуално и материално незаконосъобразна, тъй като посочения факт на настъпила бременност на ищцата не съставлява обективна невъзможност за изпълнение на трудовия договор. Сочените от работодателя по делото причини не биха могли да се квалифицират като такива водещи до "обективна невъзможност" по смисъла, вложен от законодателя в чл. 328, ал. 1, т. 12 от КТ. Основанието

по чл. 328, ал. 1, т. 12 КТ обуславя безвиновна фактическа невъзможност за изпълнение на трудовия договор между страните. Субективното право на работодателя да уволни работник или служител следва да се приеме, че би било упражнено законосъобразно, само когато е възникнала нова обстановка, при която реалното изпълнение на трудовия договор е станало невъзможно по причини, извън волята на страните по договора. Съгласно съдебната практика по този въпрос /решение по гр. д. № 947/2004 г., III г. о на ВКС/. са изброени примерно обективни причини, които могат да засегнат работника или служителя, като всички споменати са такива, които произтичат от външни фактори, стоящи извън волята на страните. В същото решение е прието още, че основанието по чл. 328, ал. 1, т. 12 КТ е самостоятелно и не се припокрива с никое друго от основанията за прекратяване на трудовия договор по инициатива на работодателя. Именно, изхождайки от това, че всяко едно от основанията за уволнение съдържа фактически състав, който следва да бъде установен, то ако приемем че основанието за оспореното уволнение е настъпилата бременност на ищцата, то на изследване подлежи дали не се касае за осъществяване състава на чл. 325, т. 9 от КТ. Фактическият състав на чл. 325, т. 9 от КТ, обаче предполага здравните противопоказания за заемане на определена длъжност, на каквито се позовава работодателят чрез процесуалния си представител, като излага твърдения, че бременността на ищцата е противопозание за изпълнение на работата по длъжностна характеристика, която е свързана с интензивно пътуване и шофиране, следва да са установени със заключение на специализирания орган за експертиза на работоспособността - ТЕЛК. В този смисъл е решение по гр. д. № 2473/2003 г. на III г. о. на ВКС, където невлязлото в сила /обжалвано пред горестоящия орган/ решение на ТЕЛК е прието като липса на елемент от фактическия състав на чл. 325, т. 9 от КТ. Решението на ТЕЛК не може да бъде заместено от преценката на работодателя, нито е в дискрецията на съда да преценява дали едно или друго здравословно състояние е довело до невъзможност да се изпълняват определени трудови функции.

По същество работодателя би придобил правото да прекрати трудовото правоотношение с ищцата на посоченото в заповедта основание, само в случай, че се установи, че е възникнала обективна невъзможност от посочената в заповедта вид, за изпълнение на трудовия договор, каквато по делото не се установи. Предвид гореизложеното искът с правно основание

чл.344, ал.1, т.1 КТ се явява основателен и доказан и следва да бъде уважен.

Недопустимо се явява възражението на ответника за погасяване по давност на иска с правно основание чл.358, ал.1, т.2 КТ. Същото е направено след изтичане срока за отговор на исковата молба. Съгласно чл.133 ГПК когато в установения срок ответникът не подаде писмен отговор, не вземе становище, не направи възражения, не оспори истинността на представен документ или не упражни правата си по чл. 211, ал. 1, чл. 212 и чл. 219, той губи възможността да направи това по-късно, освен ако пропускът се дължи на особени непредвидени обстоятелства. Ответника се позовава на пропускане на срока, поради факта, че е търсен за връчване на препис от исковата молба само на адреса по седалище и адрес на управление на търговеца, а ищцата знаела, че може да бъде открит на адреса в гр.***, регистриран по партидата на търговеца в Търговски регистър при АВ. Възражението е неоснователно и не съставлява особено непредвидено обстоятелство по смисъла на чл.133 ГПК. Изпълнена е цялата, предвидена в ГПК процедура за търсене на ответника и връчването на препис от исковата молба за отговор. Връчването е извършено чрез залепване на уведомление по чл.47 ГПК, тъй като на регистрирания адрес не е открит офис на търговеца и лице, което да получи съобщението. Въпреки това длъжностното лице за призоваване е осъществило контакт по телефона с ***я И.И., на посочения в съобщението телефонен номер, който е обещал да се яви в СРС да получи препис от исковата молба, но не го е направил. След повторно свързване по телефона, последвало ново обещание, което отново не е спазено./виж съобщението на л.24 от делото/ Видно е, че законния представител на ответното дружество е бил уведомен и му е дадена възможност да упражни правата на ответното дружество. Липсва уредено в ГПК задължение, на юридическите лица да бъдат връчвани съдебни книжа на регистрираните в търговски регистър адреси за кореспонденция с НАП.

Отделно от изложеното за недопустимост, като преклудирано на възражението за погасяване по давност, то същото ако беше допустимо, би било и неоснователно. Видно е, че заповедта за уволнение е издадена на 18.08.2021г. и е връчена на посочената дата. Исковата молба е подадена в съда на 24.09.2021г., т.е. преди изтичането на уредения в чл.358, ал.1, т.2 КТ 2-месечен давностен срок.

По искът с правно основание чл.344 ал.1 т.2 от КТ:

Искът е акцесорен спрямо иска по чл.344, ал.1 от КТ и уважаването му е възможно, само ако бъде уважен главния - признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна. Тъй като тази предпоставка е налице, съдът счита, че ищцата следва да бъде възстановена на заеманата длъжност "****" в ответното дружество.

По искът с правно основание чл.344, ал.1, т.3, вр.чл.225, ал.1 и ал.2 КТ:

Във връзка с паричната претенция на ищцата по делото беше изслушана съдебно-икономическа експертиза. Ищцата представи доказателства – служебна бележка, че считано от 21.12.2021г. има сключено ново трудово правоотношение, а до тогава не е имала нов трудов договор. Не е спорно между страните оставането без работа на ищцата за периода от 18.08.2021г. до 21.12.2021г., както и сключването на нов трудов договор на посочената дата 21.12.2021г., който не е прекратен към дата 18.02.2022г. С оглед на незаконосъобразността на уволнението и наличието на причинна връзка между уволнението и оставането без работа, предявеният иск по чл.344, ал.1, т.3, вр.чл.225, ал.1 и ал.1 КТ е установен по основание. Поради изложеното съдът счита, че третата обективно съединената претенция на ищцата по чл.344, ал.1, т.3 във вр. с чл.225, ал.1 и ал.2 от КТ, за заплащане на обезщетение за времето през което ищцата е останала без работа вследствие незаконното уволнение, но за не повече от 6 месеца също е основателна и доказана, както и за времето, пред което е била на по-ниско платена работа. Съгласно чл.225, ал.1 и ал.2 КТ при незаконно уволнение работникът или служителът има право на обезщетение от работодателя в размер на brutното му трудово възнаграждение за времето, през което е останал без работа поради това уволнение, но за не повече от 6 месеца. Когато през времето по предходната алинея работникът или служителът е работил на по-нископлатена работа, той има право на разликата в заплатите. От заключението на вещото лице, както и от доказателствата по делото се установи, че ищцата за времето от 21.12.2021г. до 18.02.2021г. е работила на по-ниско платена работа от 800 лв., включваща само основното трудово възнаграждение, а brutното ѝ трудово възнаграждение при ответника е било 1090 лв. След допълнителни и самостоятелни изчисления от съда, се установява че размерът на претендираното от ищцата обезщетение по чл.225,

ал.1 и ал.2 от КТ, за периода от 18.08.2021г. до 18.02.2022г., е равно на 4993.34 лв./брутно възнаграждение/. За времето от 18.08.2021г. до 20.12.2021г. се дължи брутно трудово възнаграждение от по 1090 лв.месечно, а за времето от 21.12.2021г. до 18.02.2022г по 290 лв. месечно, представляващо разликата между двете брутни трудови възнаграждение /1090 лв.-800 лв./. Факта, че ищцата е била в отпуск поради временна неработоспособност и през това време е получавала обезщетение за временна неработоспособност от НОИ, а не трудово възнаграждение от новия си работодател е ирелевантен към изчисляването на дължимия размер на обезщетението по чл.225 КТ. Обезщетението касае времето, през което лицето не е получавало трудово възнаграждение единствено поради незаконното уволнение, а не поради временна неработоспособност, за което време се получава обезщетение за временната неработоспособност. При едновременно изплащане на обезщетение за един и същ период от време за оставане без работа поради незаконно уволнение и поради временна неработоспособност би се получило дублиране и неоснователно обогатяване. На основание всичко гореизложено, следва искът с правно основание чл.344, ал.1, т.3, вр.чл.225 КТ да бъде уважен за сумата от 4993,34 лв., а за разликата до предявения размер от 6212 лв. искът да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

След срока за отговор са направени възражения за прихващане, които са просрочени, поради което не подлежат на разглеждане по изложените по-горе съображения. Липсва какъвто и да било спор и съмнение, че произнасянето по възражения за прихващане с изплатени суми на основание чл.220 КТ и чл.222 КТ подлежат на разглеждане в такова производство и може да бъде извършено прихващане с обезщетението по чл.225 КТ, но само в случай, че възраженията са направени своевременно- в срока за отговор на исковата молба. Цитираната и приложена от ответника съдебна практика не установява различно тълкуване на закона.

Съобразно изхода на делото и на основание чл.78, ал.1 от ГПК, ответника следва да бъде осъден да заплати на ищцата, направените от нея разноски в настоящото производство за адвокатско възнаграждение в размер на 522,48 лв. съразмерно с уважената част на исковите претенции.

Съобразно изхода на делото и на основание чл.78, ал.3 от ГПК, ищцата

следва да бъде осъдена да заплати на ответника, направените от него разноски в настоящото производство за адвокатско възнаграждение в размер на 137,32 лв. съразмерно с отхвърлената част на исковите претенции. Направено е искане за присъждане и на направените разходи за транспорт, което е неоснователно. Разходът за пътуване на адвоката не съставлява съдебноделоводни разноски по делото и не може да се претендира на осн. чл. 78 ГПК, съответно и в производството по чл. 248 ГПК (в този смисъл съдебната практика, напр. решение № 192 от 25.06.2014 г. по гр. д. № 5663/2013 г., IV г. о. на ВКС). Довереник и доверител имат възможност при уговаряне на възнаграждението да предвидят неговия размер и с оглед предстоящите пътни и квартирни разходи./ Определение № 51 от 8.02.2017 г. на ВКС по гр. д. № 2024/2016 г., IV г. о., ГК/

На основание чл. 78 ал. 6 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на ***ския районен съд държавна такса върху цената на уважените икове в размер на 259,73 лв./30+30+199,73 лв./, както и 136,65 лв. за вещо лице съразмерно с уважената част на иска.

По изложените съображения съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА НЕЗАКОННО И ОТМЕНЯ уволнението на **Т. ЮЛ. ДР., ЕГН*******, *** по иска с правно основание чл.344, ал.1, т.1 КТ, предявен срещу ***, ***, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от И.И.-***, **извършено със Заповед №ЗО000000202/18.08.2021г.**

ВЪЗСТАНОВЯВА, на основание чл.344, ал.1, т.2 КТ, **Т. ЮЛ. ДР., ЕГН*******, *** на заеманата преди уволнението длъжност „***" в ***, ***, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от И.И.-***.

ОСЪЖДА, на основание чл.344, ал.1, т.3, вр.чл.225, ал.1 и ал.2 КТ, ***, ***, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от И.И.-***, **да заплати на Т. ЮЛ. ДР., ЕГН*******, ***, сумата от **4993,34 лв./брутна сума/**, представляваща обезщетение за времето, в което ищцата е останала без работа поради уволнението в периода 18.08.2021 г. - 20.12.2021 г., а за времето от 21.12.2021г. до 18.02.2022г. е работила на по-ниско платена работа, а за разликата от 4993,34 лв. до предявения размер от 6212 лв. **отхвърля** иска като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.1 ГПК ***, ***, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от И.И.-***, **да заплати на Т. ЮЛ. ДР., ЕГН*******, *** направените деловодни разноски за адвокатско възнаграждение в размер на **522,48 лева**.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.3 ГПК **Т. ЮЛ. ДР.,**
ЕГН*****, *******, да **заплати на *****, *******, със седалище и адрес на
управление: *******, представлявано от И.И.-******* направените деловодни
разноски за адвокатско възнаграждение в размер на **137,32 лева**.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78 ал. 6 от ГПК, *******, *******, със седалище и
адрес на управление: *******, представлявано от И.И.-******* да **заплати по сметка**
на ***ския районен съд държавна такса върху цената на уважените искове в
размер на 259,73 лв./30+30+199,73 лв./, както и 136,65 лв. за вещо лице.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред *****ския окръжен съд**
от 26.04.2022г.

Съдия при Районен съд – *******: _____